

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. P.-G.
przeciwko [...] Oddziałowi Wojewódzkiemu Narodowego Funduszu Zdrowia w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt IX Pa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 12 września 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo M. P. – G. o zasądzenie od pozwanego [...] Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w K. odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 52 § 1 k.p., art. 18^{3a} § 1 i 2 w związku z art. 18^{3b} § 1 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 23.536,44 zł z odsetkami ustawowymi tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych oraz w związku z tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, bądź odrzucenie oraz w każdym z tych przypadków, o zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powódkę znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi, między innymi, na to, że w sprawie „istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz.U. 2009 nr 219, poz. 1708), polegającej na ustaleniu, czy

skoro przepis ten obejmuje zakaz wypowiedzania umowy o pracę lekarzowi wymienionemu w art. 21 pkt 2-5 i art. 35 pkt 2-5 tej ustawy lub będącemu zastępcą rzecznika odpowiedzialności zawodowej stanowiący zwykłą formę rozwiązywania umów o pracę z pracownikami, to zakaz ten obejmuje również przypadek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia jako szczególnej formy rozwiązywania umów o pracę z pracownikami”, nie można uznać jednak, że skarżąca zdołała wykazać potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać, że ewentualna potrzeba wykładni art. 11 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich uzasadnia potrzebę rozpoznania skargi powódki przede wszystkim dlatego, iż skarżąca nie oparła skargi na podstawie naruszenia tego przepisu. Nie może zaś stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej potrzeba wykładni takiego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu. Przedstawiona przez wnoszącą skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Niezależnie od tego wskazać należy, że wniosek o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi do rozpoznania nie znajduje uzasadnienia w sugerowanych przez skarżącą wątpliwościach co do wykładni art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich. Zgodnie z treścią tego przepisu, pracodawca bez uzyskania zgody właściwej rady lekarskiej nie może wypowiedzieć umowy o pracę lekarzowi będącemu członkiem organów, o których mowa w art. 21 pkt 2-5 i art. 35 pkt 2-5, lub zastępcą rzecznika odpowiedzialności zawodowej. Jak trafnie podniosła strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną, ustawodawca rozróżnia i jednoznacznie określa zakresy przedmiotowej ochrony trwałości stosunku pracy, bądź to przez ustanowienie zakazu wypowiedzania umów o pracę (np. art. 39 k.p., czy art. 41 k.p.), bądź przez ustanowienie zakazu wypowiedzania i rozwiązywania umów o pracę (np. art. 177 § 1 k.p.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma

żadnych wątpliwości, że regulacje odnoszące się jedynie do zakazu wypowiedzania umowy o pracę chronią wyłącznie przed złożeniem wypowiedzenia, a nie przed rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1983 r., I PRN 108/83, LEX nr 14620, co do ochrony wynikającej z art. 41 k.p., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2013 r., II PK 99/13, OSNP 2015 nr 3, poz. 33, co do ochrony wynikającej z art. 39 k.p.). Skoro zatem art. 11 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich stanowi o zakazie wypowiedzania umowy o pracę bez zgody właściwej rady lekarskiej, to nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, ażeby zawartemu w nim pojęciu „wypowiedzenie umowy o pracę” nadawać jakiegokolwiek inne znaczenie niż wynikające z art. 30 § 1 pkt 2 k.p., definiującego ten sposób rozwiązania umowy o pracę, a w szczególności, ażeby obejmować nim zupełnie inny sposób ustania stosunku pracy, jakim jest rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, o którym mowa w art. 30 § 1 pkt 3 k.p.

Nie można uznać też, ażeby skarżąca zdołała wykazać istnienie innej przesłanki „przedsądu” w postaci oczywistej zasadności skargi. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga bowiem wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), bowiem spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy takim naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, a także postanowienie 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07). Wymagania tego nie spełnia twierdzenie skarżącej, że „wydane przez Sąd Okręgowy orzeczenie oczywiście narusza prawo poprzez sprzeczność wykładni obowiązujących przepisów prawa z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego”, bowiem nie wynika z niego nawet, naruszenia jakich przepisów dotyczy, a tym bardziej, z jakich przyczyn należałoby uznać, iż doszło do ich oczywistego naruszenia. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym

etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie umotywowwała swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przedsądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, w związku z czym, na podstawie art. 389⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.